

Ved lejrbailet

1. SKØRPING TROP

Divisionschefen for Nørrejske division, Jens Hvass, som skal lede den store korpslejr ved Grenå næste år, fejrede sin 10-årsdag som skovrider i Rold skov den 1. juli. Samme dag udbrød der brand i hans skov, antændt af gnister fra et lokomotiv. Det blæste stærkt fra nord, og der var stor fare for en omfattende skovbrand.

På vej ind efter Falcks redningskorps traf han 1. Skørping trop, der var ved at rykke ud på week-end lejr. Troppen var selvfølgelig straks villig til at hjælpe med, og en sådan stor styrke kan yde værdifuld hjælp ved at bekæmpe ild med granis, som man slår ilden i græs og buske ned med. Det var nogle røgsvartede spejdere, der efter endt good-turn drog videre til deres lejr.

TO DANSKE SPEJDERFØRERE

gør en stor indsats i udlandet. En tidligere tropsfører i Århus, William Bjerregaard, tog for mange år siden til U.S.A. og blev ansat i hovedkontoret for det amerikanske spejderkorps, der tæller over 1.000.000 spejdere. Han har længe været leder af førertræningen i dette store spejderkorps, hvor der er mange tusinde førere, og alle kender Bill Hillcourt, som han kaldes på engelsk.

Den anden danske fører, som har betydet meget for et udenlandsk korps, er John Lütken Lehn. Han har boet i Venezuela i mange år og var, inden han rejste derud, fører for »Gjøgernerne« i Hellerup og leder af vort korpskontor. Med sit store kendskab til dansk spejdersport fik han lært Venezuelas spejdere meget, og han er en af deres øverste ledere. Forholdene derovre er meget ejendommelige. For eksempel er det vanskeligt at ligge i lejr; ikke fordi der mangler skov, det er der masser af; men der er i urskoven meget kryb, man skal tage sig i

vare for. Når man skal slå sit telt op, må man først afbrænde græsset for at rense det for slanger og andre dyr, og så samler man en mængde kvas og lægger det som en ramme udenom sin teltplads. Det holder de fleste dyr ude, og desuden brænder man bål hele natten.

Han har lige deltaget i Jamboretten i Århus og medbragte nogle indianer-flitsbuer og pile som præmier ved konkurrencer. Forøvrigt har han skrevet de venezuelandske spejders flagsang, der synges på melodien: »Vift stolt på Codans bølge«, og har lært spejderne at bruge »Tjickerlicker«-råbet.

DET ER IKKE UNDERLIGT

at lejrforhold for spejdere er forskellige, når man tænker på de forskellige geografiske forhold verden over. Selv indenfor Norden er der stor forskel. Da et dansk spejderhold sidst var i korpslejr i Finland, fik det besked på selv at

fælde tilstrækkeligt mange træer, så der kunne blive plads til deres telte, og ved en korpslejr i Island måtte danskerne koge deres mad på petroleumsskiver, da der kun er ganske lidt skov i Island, og træerne er endda meget små, ikke væsentlig større end buske.

De norske spejdere, der i det skovrige Norge er vant til at fælde de træer, de har brug for til brænde og lejrarbejder, var nær kommet galt af sted ved sidste korpslejr i Danmark på Ermelundssletten. De troede, at man også herhjemme kunne fælde de træer, man havde lyst til. Heldigvis blev de dog standset, inden de havde fået fældet mere end et par mindre træer.

Men selv om forholdene er forskellige, er spejdere verden over en stor gruppe, alle med samme spejderlov og spejderløfte.

W. H. Hansen

September

Lundeberg, Fyn

Danmarks Naturfredningsforening

Chicago-trop nr. 300

Blinde spejdere — Blinde patruljeførere — Blind tropsfører!

I Chicago findes en spejdertrop — trop nr. 300 —, hvor hver eneste mand, også patruljeførerne og tropsføreren, er blinde. Det er mærkeligt at se, når denne trop marcherer frem til flaghejsning. Intet øje følger flaget på dets vej til tops. Og det er uhyre interessant at tilbringe en dag i deres lejr. De lærer at lave alle mulige nyttige ting — lige fra læderbælter og punge til småtæpper og bogmærker, fra slipseholdere og fuglebure til pibeholdere og harmonikaer. De kan tjene ganske godt ved at lave sådanne ting — for mange af dem bliver det efterhånden en levevej, der gør dem økonomisk selvstændige.

Musik og sport.

Denne spejdertrop har sit eget lille orkester — og som de blinde musikere kan spille! Der er appel over deres marcher, når troppen eksercerer til musik. Hele troppen synger af fuld hals. Man vil næsten ikke tro sine egne øjne, når man ser disse drenge, hvis syn kun gengiver verden som en grålig tåge, synge og danse. Et par af drengene kan lave et kæmpesving så flot, som man kan forlange at se det ved en elite-gymnastikopvisning. Sport er i det hele taget deres liv og lyst.

Skøjteløb, cykling og svømning er heller ikke idrætter, som medlemmerne af den blinde spejdertrop giver afkald på. Men ved skøjteløb og cykling er det dog nødvendigt, at de holder sig side om side med en seende kammerat. Til dykning skal de blinde drenge være særlig dygtige — her hjælpes de jo af deres overordentlig stærkt udviklede orienteringsevne.

Tropsføreren er født blind.

Som jeg sagde: det, der gør denne trop enestående i hele verden, er, at tropsføreren også er blind. Han hedder Fred Bolotin og har aldrig i sit liv set så meget som een lysstråle. Han er dekoreret med den højeste udmærkelse, man har for spejdere i Amerika: sølvbæveren. Da han begyndte på sit spejderarbejde, syntes han, alt var helt forsvundet. Da han havde været tropsfører i fem uger, sendte han sin afskedsansøgning ind! Han kunne ikke magte opgaven.

Men han fortrød det og bad telegrafisk ledelsen om at sende brevet uåbnet tilbage. Det er nu femten år siden, og Fred Bolotin har ikke svigtet sit tropsførerarbejde een eneste dag i den tid!

Fred Bolotin er gift — og hans hustru er også blind. Hun har en smuk sangstemme og spiller pragtfuldt klaver — og det er hendes fornemste opgave at lære drengene at træde en nål med tungen, så de kan sy en knap i. Der mangler aldrig en knap på noget medlem af Chicago-trop nr. 300!

En god gerning?

Tre små spejdere meldte sig hos tropsføreren for at fortælle, at de havde gjort dagens gode gerning.

— Det var godt, sagde tropsføreren, hvad har I så gjort?

— Vi hjalp en gammel dame over gaden, sagde de i munden på hianden.

— Det behøvede I da ikke at være tre om...

— Jo, for hun ville ikke.

Ingen nedsatte krav ved prøverne!

Man kunne tænke sig, at der ved de blinde spejderses klasseprøver gjaldt særlige regler. Men nej — der forlanges til de forskellige prøver nøjagtig det samme som af normaltseende drenge. Det blev foreslået engang, men tanken blev afvist... af de blinde spejdere selv! Tak, de skulle ikke have noget af særlige begunstigelser i nogen retning — så ville det jo ikke være nær så spændende!

Og eftersom dagene går i den blinde spejdertrop, glemmer man for alt det interessante, der sker, at man mangler en af de vigtigste sanser. Drengene opdager, at man kan udmærket leve et så lykkeligt, aktivt drengeliv med fire sanser som med fem!

De bliver mandfolk —

Sommetider kommer en fader eller moder og vil tage sin dreng ud af troppen. Motivet er naturligvis altid omsorg for barnet. Men Fred Bolotin giver ikke efter — og forældrene går altid hjem, overbevist om, at det er bedst at lade drengen blive.

Bolotin appellerer i den grad til sportsånden hos de unge, at de fleste, når de forlader troppen, har mægtigt mod på livet. Og mange tidligere medlemmer af »Trop nr. 300« har nået store stillinger i samfundet. En er blevet en kendt tropsfører, en anden har slået sit navn fast som ekspert i skolemusik, en tredje er en anerkendt fin pianist. Ikke alle er naturligvis blevet berømte, men det er jo heller ikke det, det gælder om; hovedsagen er, at der bliver mandfolk ud af spejderne i trop nr. 300.

Og det gør der!

(Aller).

Blinde spejdere bringes til tropsmøde i en Røde Kors-bil

7000 KFUM-spejdere i KORPSLEJR ved Fredericia

De grønne spejdere afholdt i dagene 10.—19. juli jubilæumslejr, idet korpset til september bliver 40 år. Lejren havde som motto: Så mange særprægede oplevelser for den enkelte dreng som muligt. Derfor havde programmet foruden de sædvanlige dage nogle dage, hvor arbejdet foregik efter interesser. Den første af disse var spejderdagen, hvor hver dreng kunne melde sig til een eller to spejderopgaver i større målestok end sædvanlig. Der var brobygning, tømmerflådebygning, hyttebygning, bagning i ovn, landmåling og orientering. Endvidere fik den trop, som havde vundet lejr-etableringskonkurrencen, lov til midt på lejrpladsen at stæge en hel okse på spid. Den anden af disse dage var hobbydagen. På denne dag arbejdede hver spejder med sin udendørshobby, og talrige var ideerne, som strakte sig lige fra spinning og ungarsk vandmand til racerkørsel med benbiler. Mellem disse blev der arrangeret et gigantisk væddeløb. Som det tredje punkt til opfyldelse af mottoet havde man et instruktionshjørne, hvor der foregik to ting. Den ene følger af

navnet: Instruktioner, den anden var prøvetagning af to specielle prøver, lavet til denne lejlighed. De hed F-prøven og løveprøven (der er en løve i Fredericias byvåben), og når man havde bestået dem, fik man et særligt brændemærke i bæltet.

De almindelige lejr dage var selvfølgelig også med til at præge billedet af lejren, og særlig huskes to ting. Det ene er den store øvelse, hvori der udkæmpedes en drabelig kamp mellem de fire store planeter, og i denne indgik flyvemaskiner og flyvende tallerkener. Det andet er de formidable regnskyl, som faldt i lejrperioden. Een nat faldt der 55 mm regn, og om morgenen stod der flere steder på lejrpladsen en halv meter vand. Alligevel blev ingen evakueret, og alle tog det med godt humør.

Selvfølgelig var der også udlændinge i lejren, og i alt var 9 nationer repræsenteret. Mest opsigtsvækkende var skotterne, som havde et stort sækkepibebeborster med, og som bekendt går de i skørter (kilts). Der var megen diskussion om, hvorvidt de havde bukser på inden under.

Lejren blev en succes, og den satte på udmærket måde præg på jubilæumsåret.

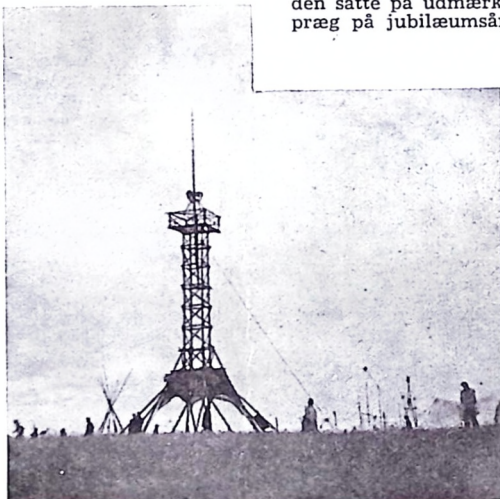
ta.

Foto: Palle Monberg

Billederne viser fra oven og nedeller

1. Gudstjenesten søndag morgen.
2. Efter regnskyllet. NB! På plakaten står: Fliskeri forbudt!
3. På Hobbydagen demonstreres ungarsk vandmand.
4. Frederiksberg Division havde bygget en kopi af tårnet i Zoologisk have.

Jylland byder
"velkommen"
til korpslejr!

Fra Åvatyrlejr ved Stockholm til korpslejr ved Grenå 1951

Jeg ligger midt i en lejr med 9000 svenske spejdere. Når jeg åbner min telt dør og bare går et halvt hundrede meter gennem det dugfriske græs, kan jeg kigge ud over en sjettedel af lejrområdet. Telt ved telt og brede lejr gader og så skærgården i baggrunden med vand, klipper og fyrreskov — et meget smukt lejrpanorama, som fæstner sig skarpt på øjets nethinde...

Jeg gør mine iagttagelser sådan lidt i det stille; lusker om ved latrinerne... og prøver dem også... går proviantudleveringen efter i sømmene, besøger lejrhospitalen og de 4-5 første-hjælpspladser, beundrer den fortræffelige trafik tjeneste, der under anvendelse af utallige last- og rutebiler, jeeps og trucks, kvindelige og mandlige chauffører, betjente og spejdere, sørger for person- og varetrafikken på den 25 km lange vejstrækning fra Stockholm til Åvatyr-lejren — og så er der endda ca. en tredjedel af vejen ensrettet kørsel. Vejuddelingen har kostet over 20.000 kr., men kommuner og militæret har ydet pengehjælp og udført arbejde. I det hele taget er det påfaldende, hvor megen hjælp de svenske spejdere har modtaget fra luftværn, Røde Kors, Rotary, stat og kommune. De er populære i be-

folkningen, de svenske spejdere, og meget af den good-will, de har, kan sikkert føres tilbage til Folke Bernadotte, det lysende navn indenfor svensk spejdersport — kun hjertens vemodigt, at dette pragtfulde mandfolk måtte dø så tidligt.

Jeg noterer med tilfredshed de danske spejderes gode holdning i Åvatyr under Peder Bukkehaves ledelse og lægger navnlig mærke til en fastømt, god Viborg-trop, stoute, brune drenge med et tiltalende ensartet præg.

Jeg trækker mig lidt tilbage i mit telt, som jeg deler med min gamle musketerkammerat Tage Carstensen — ak ja, vi var første gang i spejderlejr sammen i Sverige ved de olympiske lege i Stockholm i 1912! — jeg blunder lidt, og tankerne går fremad til Grenå 1951.

Jeg ser for mig den danske teltlejr langs Kattégats kyst. Fantaserer om mange sportspladser, brede lejr gader, få parader og spændende øvelser. Jeg begynder at sætte folk på hovedjobbene — sådan ganske løseligt og kun i tankerne. Vi har mange gode folk at vælge imellem, og nu gælder det om at udnytte de forskellige føreres særlige evner. Vi må have ulveførerne med — det er jeg ganske klar over, efter at have set, hvor godt de 800 svenske ulveførere ordner paragrafferne i lejren her. Men vi kan nok klare os med færre.

Bliver vi 6000 eller 10.000 lejrdele-

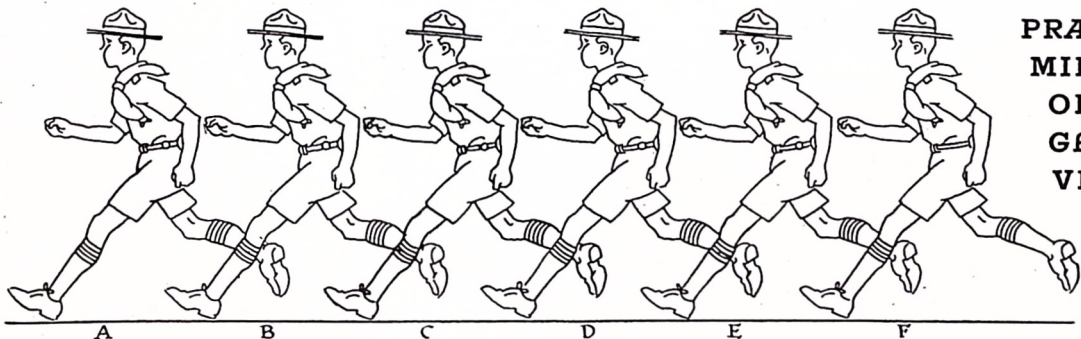
tagere næste sommer? Mon ikke nærmest 10.000 — for hvem vil ikke med? Jeg ser mig stå på havnen i Grenå for at modtage Københavnerspejderholdene og hører i mit indre øre de taktfaste spejderråb skære igennem den sollyse, jyske luft.

Det bliver en travl tid. — Mon vi kan få mobiliseret tilstrækkelig frivillig hjælp til pionerarbejdet inden lejren og til den trælse lejr-afvikling, efter at troppene har forladt de glade smil by? Jo, det skal gå, for der er heldigvis endnu folk i vore rækker, som først tænker på, hvorledes de bedst kan hjælpe andre!

I 1951 får søspejderne endelig deres store chance. De hvide sejle vil pynte på lejren i Grenå, ligesom de gør det her i Åvatyr, hvor 60 både for fulde sejle dagligt betvinger skærgårdens krusede vandflade.

Men hør nu her, I danske drenge, der læser denne lille hilsen fra lejren ved Stockholm, skal vi nu ikke være helt enige om, at fra nu af arbejder vi med det mål for øje at mødes fuldtallige ved Grenå strand for sammen at nyde en korpslejrslæder og styrke vort sammenhold og kammeratskab. Du kommer, jeg kommer, og det gør alle de andre sikkert også, og så bliver Grenå-lejren den store oplevelse for os alle!

Jens Hvass.

PRÆ-
MIE-
OP-
GA-
VE!

Her gælder det om at holde øjnene åbne. Disse seks spejdere ser tilsyneladende ganske ens ud. Men ser du rigtigt til, vil du opdage, at tegneren med vilje har gjort tre af dem forskellige i een lille detalje. Hvilke

er de tre, og hvori består forskellen? — Lodstrækning om tre gode drengebøger for rigtige løsninger indsendt til DDS, Fiolstæde 19, København K (mærket »6 spejdere«) inden 25. september 1950.

Knips!

Humoristisk fortælling
af T. F. W. Midson

Vi ville allesammen have, at Jesper skulle fremkalde billederne med det samme, men han sagde, at nu, hvor han havde lært at fotografere, burde han jo prøve at tage fotografmærket. Han mente, at det måtte være en beklagelig misforståelse, når der blev forlangt tolv billeder til prøven, for når man skulle tage hensyn til det ene, han ødelagde, da han skulle finde ud af, hvad »I & T« betød på aftrækkeren, og det, hvor fingeren gled, men som måske ville blive meget godt alligevel som et filskerspektiv af hans søster, var der kun 10 billeder tilbage.

DIT snapshot

blev måske mere
vellykket end
Jespers?

Hvorfor da ikke lade os andre se det også? Send et par af dine bedste spejderfotos til SPEJDERNES MAGASIN. Ønsker du dem returneret, bedes dette skrevet på bagsiden!

På forhånd tak

fra Red.

Jesper sagde, at han havde fundet ud af, at den sikreste måde at få duelligheds-tegnet på, var at tage et billede af divisionschefen, siddende oppe i et meget højt træ. Han var ærlig talt ikke rigtig klar over, hvorledes han skulle lokke ham derop, men det kunne selvfølgelig gøres. Lange Plyds syntes, at det stred imod sund fornuft. Det kunne Jesper ikke se. Han mente, at enkelte divisionschefer var mennesker som alle vi andre.

Vi brugte en masse tid til at spekulere over sagen, og Jesper lavede så en kunstig fuglerede af en gammel kurv og nedlagde deri tre bordtennisbolde, som han hav-

— Væk med dig — jeg kom først!

de malet med røde prikker. Han skrev også et anonymt brev, hvori han meddelte divisionschefen, hvilket træ han skulle klatre op i, og den bedste tid på dagen, hvor han kunne komme til at se de sjældne fugle. Det tog ham en rum tid at skrive det brev, og han fik aldrig brug for det, fordi han fandt ud af, at det var fotografen, der skulle klatre op i træet, og at det blot var divisionschefen, der skulle tages, uden at han opdagede det.

Vores divisionschef bor i udkanten af nabobøven, og Jesper mente, at han måtte være temmelig bange for at blive fotograferet uden at lægge mærke til det, for der var ikke et eneste ordentligt træ i nærheden af huset.

Efter at vi havde sneget os et par gange rundt om stedet, besluttede Jesper at klare sig, så godt han kunne, med en tuija, der groede lige ved indgangen. Det var et mærkeligt træ, og det var, ligesvildigt, hvordan Jesper så end anbragte sig, — vi kunne stadig se ham. Men efter at have stukket laurbærblade ned i kraven på ham og viklet hans ben ind i vildvin, kunne man ikke se ham ret meget.

Jesper havde fået os til at tage en mad-pakke med, og han sagde, at vi skulle gemme os i grøften ude ved vejen, og så skiftes til at snige os ind til ham med et stykke mad på enden af en lang stang. Han mente, at det ville være en god øvelse for os.

Efter den anden marmeladeklemme kom en dame ud af huset og spurgte ham, om han ikke kunne tænke sig at få lidt at drikke til maden; men Jesper meddelte hende, at det var meningen, at han skulle være usynlig, så han måtte hellere lade være. — Damen syntes at forstå ham, men foretog, at han skulle vende hatten om, for hun kunne se hans patruljeførerlilje over laurbærbladene.

Lige efter kom divisionschefen selv ud i haven og begyndte at tælle rosenbuskene. Han stillede sig lige ved tuijen og tændte piben, men lagde ikke mærke til Jesper, selv om aftrækkeren klukkede temmelig højt.

Jesper burde have været tilfreds med det ene billede, for det var, da han rullede filmen videre, at en tuijager knækkede, og Jesper lavede et varigt aftryk i et bed med forglemmigejer.

Der må i midterbedet ved optællingen have manglet en rosenplante, for divisionschefen var så fordybt i sin tælling, at han ikke hørte det svage brag. Jesper kunne derfor ubemærket tage den brækkede gren med sig, så at der efter kom til at se ordentligt ud på stedet.

Da vi kom hjem, tog Jesper filmen ned i kulælderen med samt nogle brædepander og en stor flaske vand og andre gædsker, mens vi andre stoppede alle reynver udefra for at gøre mørket fuldstændigt. Jesper var meget nøjeregnende med de sprækker, og arbejdet lykkedes så godt for os, at han måtte bede Lange Plyds om at pumpe luft ind gennem et nøglehul med sin cykelpumpe, således at han kunne trække vejret, mens han fremkaldte.

Det viste sig, at billedet af divisionschefen var vældig godt, selv om haven syntes at skrine en del mere, end vi havde ventet, og at det, hvis man vendte det en kvart omgang, også var et glimrende billede af Lange Plyds på den anden led. Jesper sagde, at det ville have været bedre, hvis han havde drejet filmen en gang frem efter at have taget Plyds, for der var lidt forvirring, der hvor benene krydsedes. Heldigvis kunne man næsten ikke se svinestien.

Jesper siger, at han vil vente med resten af duellighedstegnet indtil videre, for der er ingen penge i patruljekassen. Han siger, at foruden en ny film og to nye brædepander, bliver han nødt til at købe en pakke med forglemmigejer-frø, som han kan tage med til divisionschefen, når han skal derhen med billedet.

Patruljefører Jesper ankom til Gøgenes patruljemøde med noget på hjerte, og han bankede tre gange på et grydelåg, for at gøre os opmærksomme på, at han ville sige noget vigtigt. Han udtrykte, at han ikke ville gøre os ængstelige, men sagen var altså den, at han ved tænkning var kommet til det resultat, at selv spejdere ikke forbliver unge og smukke for evigt, hvorfor han mente, at tiden var kommet, hvor Gøgene måtte foreviges på en eller anden måde.

Lange Plyds sagde, at hvis han havde tænkt på at hugge en patruljegravsten, ville han, Lange Plyds, ikke være med, for han kunne ikke forestille sig ordene »Lange Plyds« indhugget i granit med en knæk-ket lommekniv.

Jesper sagde, at han kun havde tænkt på et fotografi af patruljen, og at han selv ville tage det. Han sagde også, at han havde købt et apparat på en basar; han havde også læst en bog, og udfra den havde han fået det indtryk, at det var en uhyre let opgave.

Der blev ikke lavet meget spejderarbejde den aften, fordi vi måtte gå os i at stille os op, og fordi det tog en farlig tid at samle apparatet igen, efter at Jesper havde skilt det hele ad. Til sidst indkasserede Jesper et ekstrakontingent til indkøb af en film, og vi aftalte at mødes lige over middag næste lørdag, mens det endnu var lyst nok. Jesper sagde, at det kun var tilladt pressefotografer at tage billeder i mørke.

Jesper havde sine bekymringer med det patruljebillede. Han havde nu læst hele bogen, og der syntes at være meget mere i den end det, der stod i første kapitel. Jesper sagde, at det ikke blot drejede sig om at rette kameraet ind i den rigtige retning, men man skulle sørge for at have solen over en af skulderne (han var ikke sikker på hvilken), holde patruljen inden for det lille spejl samt sege for, at baggrunden ikke gik bagover...

Det ville have været lettere, hvis søgøren bare havde været en lille smule større eller patruljen lidt mindre. Jesper sagde, at når han kom så langt væk, at han kunne se Lange Plyds hoved, så hele resten af patruljen ud som en række sorte og hvide dværge. Først tænkte han på at få så meget af Lange Plyds med som muligt og så tegne resten ind bagfter, men det endte med, at han tog resten af os sammen, og derefter Plyds alene foran griseestens gavl. Jesper sagde, at billedets kvalitet afhang meget af den baggrund, man valgte. Det stod der i bogen.

Billederne stammer fra et afrikansk Giiwellkursus for spejderførere. De forestiller (fra oven og ned-
 efter): Start til hiken, med bagagen på hovedet! — Frøkost i det grønne. — Knebbinding er lige svært
 — og lige nyttigt — i alle verdensdele. — Morgeninspektion.

Spejdersport i Tanganyika

Som spejder er du med i et broderskab, der rækker vidt omkring, helt ned til »det mørke Afrika«. Det vil utvivlsomt interessere dig at læse, hvad en engelsk spejderfører, dr. L. D. Stirling, fortæller om dine sorte spejderkammerater i Tanganyika i Østafrika, hvor man begyndte spejderarbejdet i 1937. — Der er nu 16 troppe, men arbejdet er i rivende udvikling og vokser bogstaveligt som en tropisk vækst.

Dengang man begyndte, var der mange europæere, der indvendte, at spejdersporten intet havde at bringe disse drenge, fordi hele deres liv i grunden var spejdersport. Det viste sig hurtigt, at dette var en misforståelse. Spejdersporten havde netop noget at bringe disse primitive drenge og gav deres liv et helt nyt mål og indhold.

De erfaringer, der hidtil har været gjort, bekræfter, at B.-P.s geniale tanker er almenlydige og passer til alle drenge. Disse afrikanske drenge er nemlig dybest set som andre drenge i deres trang til at opleve eventyret og blive beskæftiget.

B.-P. understregede som bekendt, at spejdersport så vidt muligt skal være udenøvers beskæftigelse. Det er overflødigt at understrege dette i Tanganyika. Det begyndte i skoven og fortsætter i skoven.

Der er forøvrigt ingen bygninger her, der er store nok til at rumme en trop, selv om afrikanske spejdere skulle få lyst til et indendørs troppemøde. Hver trop har sin samlingsplads, en rydning i skoven fo-

retaget af spejderne selv. Pladsen er udstyret med en flagstang og en rundkreds af træstammer til at sidde på. Rundt om troppspladsen er der mindre rydninger, hvor hver patrulje har sin plads med en simpel hytte af pæle og bambusstænger, dækket med græs.

En sådan lejrplads ligger som regel 1-2 km fra landsbyen, for at spejderne kan være så ugenerte som muligt; som regel lægges den nær en flod. Man vælger fortrinsvis en plads, hvor der er stedsegrønne træer. Mange af træerne taber nemlig løvet i tørkeperioden, hvor solen er næsten uudholdelig stærk. Det kan ofte være vanskeligt at finde drikkevand, hvorimod spejderne har let adgang til brænde og materialer til pionérarbejder. Hver spejder har sin stav af bambus, der vokser overalt.

Hvad uniformen angår, er den skåret ned til et minimum. Der forlanges, at spejderne skal have et tørklæde og en kort skjorte, der blot når til hofterne. Skjorten bæres her som overalt i tropiske egne udenpå bukserne, hvilket er køligere. Der bruges enten shorts eller blot et lændetørklæde. Hat, strømper og sko kendes ikke. Uniformen bruges imidlertid kun, når man skal være korrekt påklædt. På øvelser eller ture består påklædningen blot af et smalt lændeklæde. Hvis man ville bruge uniform til disse lejligheder, ville den snart være ødelagt af sved og støv.

(Fortsættes i næste nr.).

BADEN-POWELLS LIV
FØR SPEJDERBEVÆGSELSEN

1900
MAFEBINGS BELEJNING
1899

1896
MATABELE-
OPSTANDEN

1895
ASHANTI-
OPSTANDEN

1890
PÅ MALTA

1888
ZULUOPSTANDEN
GEN-ADJUTANT
HOS GEN-SMYTH

1884
TIL SYDAFRICA

1883
VINDER AF
KADIRPOKALEN

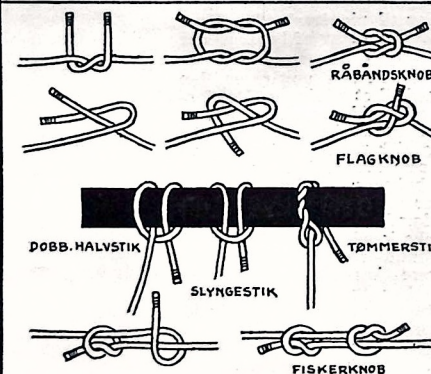
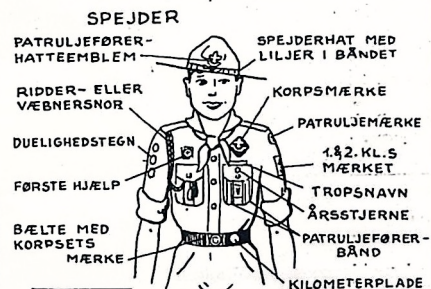
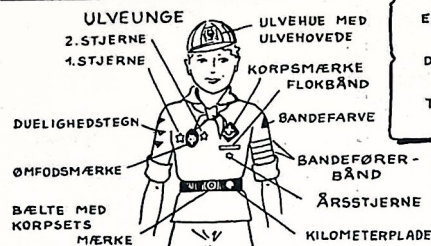
1880

1876
OFFICERSELEV

1870
KOSTSKOLEN
CHARTERHOUSE

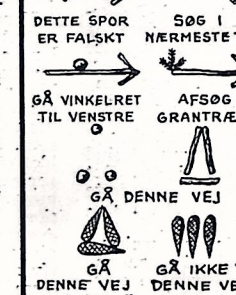
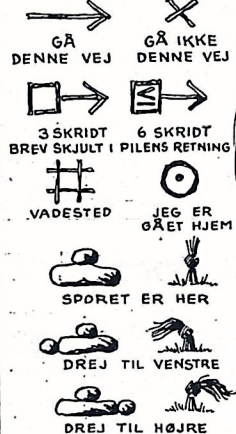
1860
FADEREN DØR

1857
B-P'S
FØDSEL

EKSEMPEL PÅ PATRULJERÅB OG-MOTTO
ET UGLESET, HUNDSET ET MISHANDLET
DYR - OP MED HUMØRET, HUSK DU ER TYR!
INTET EGERN STANDSER, FØR DET NÅR
TIL KEREN!

FØRSKELLIGE SPORTEGN

SPEJDERPRØVEN

SPEJDERLOVEN

EN SPEJDER S ORD STÅR TILTROENDE
EN SPEJDER ER TRO MOD SIT LAND,
SINE FØRÆLDRE OG SINE FØRESATTE
EN SPEJDER ER ÆRLIG OG PÅLIDELIG
EN SPEJDER ER EN GOD KAMMERAT
EN SPEJDER ER HJEDERLIG OG
HJÆLSOM MOD ALLE
EN SPEJDER ER GOD MOD DYR
EN SPEJDER ER LYDIG MOD DEM,
DER HAR RET TIL AT BYDE
EN SPEJDER ER FREJDIG OG ARBEJ-
DER MED LIV OG LYST
EN SPEJDER ER SPARSOMMELIG OG
ORDENTLIG
EN SPEJDER ER REN I TANKE, ORD
OG HANDLING

SPEJDERLØFTET

JEG LOVER PÅ MIN ÆRE, AT JEG VIL
GØRE MIT BEDSTE FØR, AT GØRE MIN
PLIGT MOD MIN GUD OG MIT LAND, ALTID
AT HJÆLPE ANDRE, AT HOLDE SPEJDERLOVEN

1950.

SPEJDER LILJEN

SPEJDERLØFTET
HAR 3 DELE
LIGESOM LILJEN

SAMMENBUNDET
MED KAMMERAT-
SKABETS BÅND

LILJESPIDS OG NORD
PÅ KOMPASSET VISER
ALTID SAMME VEJ: OP

STJERNES
10 SPIDSER ER
SPEJDERLOVEN

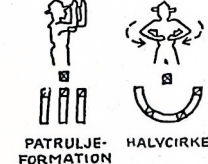
BÅNDET UNDER LILJEN ER ET SPEJDERSMIL
MED VERDENFORBUNDETS INTERNATIONALE MOTTO

VÆR BEREDT

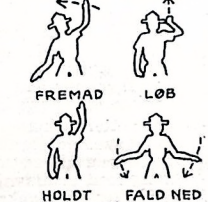
EKSEMPEL PÅ TROPSRÅB

FØRSTE SØBY
FØRSTE SØBY
ALTID FREMAD ALTID OP!
SØBY SØBY SØBY TROP!

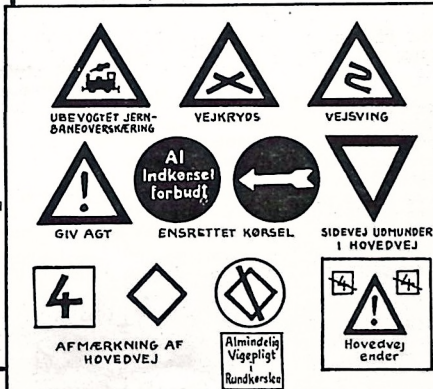
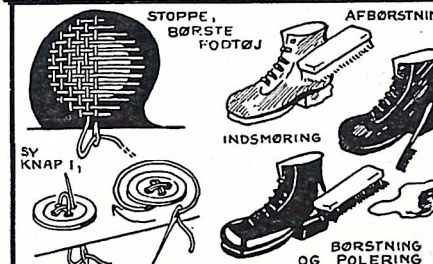
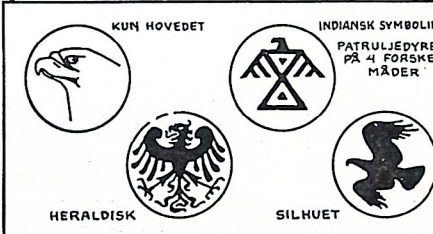
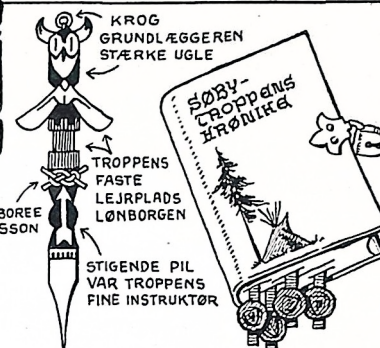
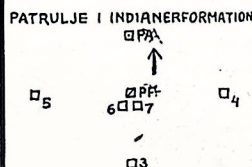
LYDLØSE KOMMANDOER

ORDRE UNDER ØVELSE

SAMLING

BADEN-POWELL OG
SPEJDERBEVÆGSELSEN

1950

1947 JAMBOREE
MOISSON

1941 B-P DØR
1940

1938 B-P'S SØDSTE BESØG
JAMBOREE

1937 VOGELZANG

1934 B-P'S 2. SØREJSE
JAMBOREE

1933 GÖDÖLLO

1930 JAMBOREE
1929 BIRKENHEAD
BP ADLES TIL
LORD (BARONET)
OF GILWELL

1924 JAMBOREE
ERMELUNDEN

1920 JAMBOREE
LONDON
BP VERDENSSPEJDER

1918 PAX HILL

1912 BP GIFTER SIG

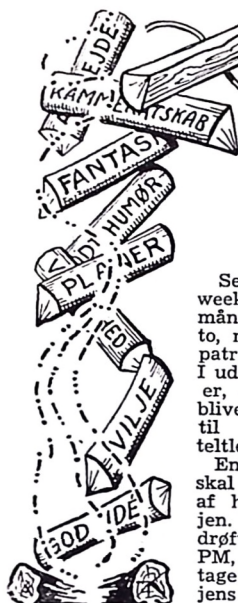
1911 BP I DANMARK

1910

SPEJDERBEVÆGSELSEN

1908 START
BROWNSEA

1907 ISLAND

Patuljeførers Lede

Sådan kan det gøres!

September er weekend - turens måned, og mindst to, men helst tre patruljelejr må I ud på, mens tid er, og inden det bliver for køligt til almindelige teltlejr.

En weekendlejr skal planlægges af hele patruljen. I god tid drøfter I på et PM, hvor I skal tage hen, patruljens kok forelægger sit budget og får betaling in-

den lejren, så han har noget at købe ind for, materielforvalteren påpeger enkelte mangler ved grejerne, så det kan ordnes inden turen, i fællesskab drøfter I, hvad I skal lave, så du og din PA har noget at gå ud fra, når detaljerne skal udformes (glem dog ikke en enkelt overraskende ting, som ingen havde ventet!) osv., osv.

Dagen for lejren oprinder, alt er klappet og klart, I starter — og hvordan spænder det så af?

Joh, lad os følge Spætterne på deres patruljetur — det kan sikkert lære os et og andet!

Patruljefører Ib Lund vågner og strækker sig. Han åbner telt døren lidt og kigger ud. Nej, sikken et pragtfuldt vejr.

Ib lægger sig tilbage i sovesopen og stirrer op mod teltdugen.

Lidt efter begynder kammeraterne at vågne — og sludderen går livligt. Det er hyggeligt at ligge og sludre om morgenen, og på en patruljetur som denne kan det jo nok tillades.

Men nu er der et par, der begynder at slås, og Ib giver signal til at tørne ud, for han har været patruljefører længe nok til at vide, at der ikke må blive lang tid til pjank, når orden og disciplin skal holdes. Spejderne vælter ud af teltet og trækker deres tæpper med ud til udluftning.

Ib giver sine ordrer: 2 mand tænder op (vand og brænde er hentet aftenen før), resten træder an med håndklæde. Så sætter hele striben sig i bevægelse mod fjorden og plumper i. Ib er yderst. Ingen må gå længere ud end patruljeføreren og prøver heller ikke på det. Jo, nu kommer Peter. Han skal vise, at han kan svømme længere end Carl. Ib råber til ham, men Peter griner svedent og svømmer videre. Heldigvis er assistenten, Tykke Per, i nærheden; han slår en klo i Peter og hvæser ham ind i øret: »Er du blevet ked af at være spejder, din lille idiot, ved du ikke at overtræ-

ikke gøre vrøvl. Han bliver hurtigt træt af arbejdet; mon den nu er helt ren, nej, men han stikker den ind mellem de andre og melder sig færdig. Lad os bare komme af sted.

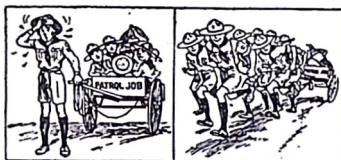
Tropsfører Hans Brun kommer sammen med sin gode ven og kollega fra 1. Brøndby, Arne Holm, cyklende ned mod fjorden. »Nå, her ligger en af dine patruljer,« siger Arne Holm, »lad os se, om de har grejerne i orden. — Ja, det ser jo godt ud, nydelig orden, — man skulle tro, de ventede os. Men hvad er det her, sikke en klat havregrød i det kogekar, den er nok ikke så god, du gamle — og du er divisionsens ekspert i lejrhygiejne!«

»Ti stille, din vadeugl!« siger Hans Brun ærgerlig; »hvordan kan det gå til, der må jo alligevel have været noget kludder med disciplinen. Bare det ikke er Peter, der har gjort sig udtalbens.«

Ja, du har jo en svaghed for at ville dressere gadedrenge,« siger Arne, »og du gør det såmænd også meget godt, men du kan da heller ikke forlange, at dine patruljeførere skal kunne tumle sådan nogle knægte.« — »Ja, men Ib kan gøre det,« hævder Hans, »lad os se, hvad der sker, når han opdager det.« De lægger sig i baghold.

Spætterne kommer tilbage, trætte og svedige. De vil til at lægge sig ned; men Ib sætter dem straks i gang med madlavningen.

Nu ser Ib kogekarret med havregrøden. Hvad skal han gøre ved Peter? Peter har gjort knuder på hele turen og er nu så sær og stædig, som han kan blive, og det siger ikke så lidt. Skal Ib blive gal og skælde ud, nej, det har han gjort flere gange i dag, uden at det hjalp synderligt. Skal han se strengt på ham — det plejer at virke, hvis det er Hans

Ikke sådan - men sådan!

delse af badereglerne medfører hjemsendelse, og hvis det er på en patruljetur, så er det udmeldelse af troppen, forstår du!« Peter bliver hed om ørerne og skynder sig ind mod land.

Snart efter er patruljen ved havregrøden og klemmerne. Ib foreslår signalering fra et højdepunkt, der kan ses lidt længere oppe ad fjordkysten, og patruljen vil straks af sted. Først må der dog vaskes op. Tæpperne lægges ind i teltet, og spejderne stiller renvaskede og reglementeret påklædte, også de to kokke, der imens har været i vandet.

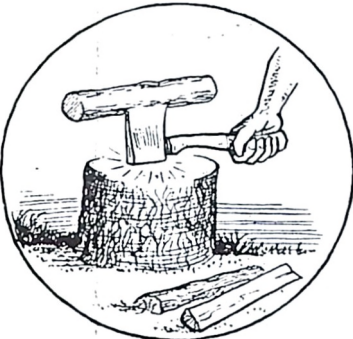
Peter får havregrødsgrøden til opvask. Han skæver lidt til Ib, mon det er tak for sidst, men tør

Om brænde hugning og huggeblokke.

Som altnuligmand ved du sikkert, at brænde altid fænger langt bedre, når det er kløvet en eller to gange. Men kender du også den nemmeste måde at kløve det på? Den er vist på ovenstående tegning: Efter at øksen er hugget ned i brændestykket, vender du blot hele historien på hovedet og dunker øksens »nakke« (sådan hedder den!) ned i huggeblokken.

Apropos huggeblok — så spør-

ger I vel altid for at finde og benytte en sådan; dels gør den brænde hugning til en leg, og dels tvinger den dem, der hugger brænde, til altid at udøve denne nyttige idræt på samme sted på patruljepladsen, så der kun findes hugge-

Brun, der gør det; men Ib er ikke så sikker på sine egne evner som dyretæmmer. Pludselig får han en god idé. »Gør helst det, som de mindst venter,« plejer Hans at sige, når han instruerer på patruljeførermøderne.

Ib kalder på Peter og siger til ham: »Jeg tror, vi har overanstrengt dig i dag, Peter, sådan en lille fyr må man ikke forlange så meget af. Nu får du Carl og Oluf til at hjælpe dig.«

Han sætter Carl og Oluf ind i situationen, og nu udvikler der sig en interessant forestilling. De laver Peters mad, pser den op til ham, og opvarter ham i alle ender og kanter.

Peter synes i begyndelsen, at det er morsomt og behageligt, men efterhånden bliver han dog betænkelig ved situationen.

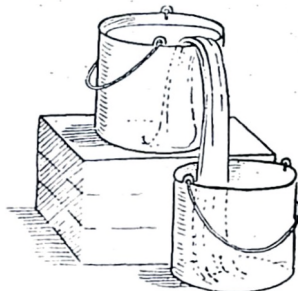
Jo mere han ser de andre arbejde, jo mindre og ubetydeligere forekommer han sig selv, og snart efter kryber han til korset og beder om godt vejr, og først og fremmest om at få lov til at gøre sin del af arbejdet.

Altnuligmanden

spåner på dette ene sted af jeres lejrplads; herved bliver det så overkommeligt at pille spånerne op og brænde dem på ildstedet, at det faktisk bliver gjort, i hvert fald i patruljer med forstand på lejrspørgsmål og orden på lejrpladsen.

Vidskestykke-hævert.

Vidste du, at man ved hævertvirkning kan lede vand fra en fuld spand ned i en anden, der er tom, ved hjælp af et ganske gement vidskestykke. Anbring de to spande som vist på tegningen — så skal du bare se!

var det måske en idé at lægge en godt varm — dog ikke glohed! — sten i bunden af soveposen — den holder godt på varmen. En anden udvej er det at stikke det nederste af sovesækken ned i mejsen (hvis du da har en mejs) og så snøre til. Andre ideer?

En idé

for patruljens kok er en »teleskop-pande« til brug under ustabile vejrforhold!

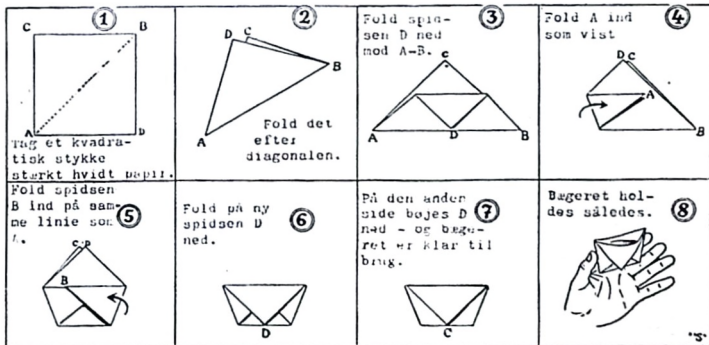
Fingeren kan undværes!

Når du f. eks. skal binde et bånd om en pakke el. lign., sker det ofte, at du må bede en eller anden om at sætte fingeren på, når du har lavet første halvdel af ræbåndsknabet, for at det ikke skal løsnes igen. Hvis du imidlertid snor sejl-garnet en eller to gange ekstra, inden du strammer til, vil du opdage, at det slet ikke er nødvendigt at få en til at sætte en finger på — det skal nok holde, indtil du får fuldført knabet.

Lidt om kolde fødder!

Nu i september-oktober kan vi risikere kulde om natten, når vi skal i posen i weekendløjren. Det kan da være et problem at holde futterne varme. Natsokker er meget godt, men er det rigtig koldt,

Et fortræffeligt drikkebæger af — papir!

„Sporfinder“ hjælper dig med stjerneprøverne

Kende bøg, eg og tre andre træer,
såvel bladene som træerne selv.

Ja, således lyder en af prøverne til 1. stjerne, og for mange ulves vedkommende er dette punkt det sidste, som får kryds, hvis det da i det hele taget får det. De synes nemlig, at det er svært, og det er det også, hvis man ikke bruger sine øjne, når man færdes i naturen. Men hvis man lægger mærke til træernes udseende hele året rundt, vil man snart opdage, at det slet ikke er svært at kende de forskellige træer fra hinanden — også når de ikke bærer blade.

Vi skal nu høre lidt om nogle af vore skovtræer — læs det godt igennem, og når I næste gang kommer på tur, så gør jeres iagttagelser og sammenlign med, hvad I har læst her.

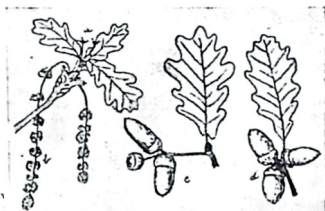
BØGEN er et slankt træ med glat bark. Dens knopper er brune og spidse. Bladene rander er lige — uden indskæringer eller takker. Frugten hedder bøg og er en lille trekantet nød, som gemmes i et tornt hylster, til den er moden.

Bøg m. hun- og hanblomster, frugt og kimplante

EGEN har stærkt knudret bark. Grenene går næsten vandret ud

fra stammen og er meget krogede. Egens knopper er små og tykke, og de sidder ligesom i bundter på enden af kvistene. Bladene har afrundede indskæringer. Frugten hedder agern og ligner en hasselnød, som sidder i en lille skål.

Eg med han- og hunblomster.

BIRKEN kendes især på den hvide bark, men hvor denne ikke findes, kan man alligevel nemt kende birken på de spinkle, lette kviste, som peger lige opad. Dens knopper er ret små og sidder spredt på grenene, og dens blade er små og takkede. Birkens frugt er en lille bitte, vinget nød.

Birk med hun- og hanrakter.

AHORNENS bark er glat og grålig. Dens knopper er fede og grønne og sidder lige overfor hinanden. Bladene er med fem spidser og er takkede i kanten. Frugten er en nød med 2 vinger, som vinden nemt kan føre omkring. Jeg tror, at I alle kender en sådan »flyvere« (se billedet).

Ahornblad og nogle »flyvere«.

RØDGRAN bruger man jo til juletræer, og mange steder i Danmark er der plantet granplanter, mest af rødgran. Barken er brun og nålene er små og rundagtige eller lidt kantede; men ikke flade. Frøene sidder i de store kogler, som egern, mus og fuglen korsnæb behandler, for at få frøene ud.

Rødgran med han- og hunblomster og frø

Se, det var bøg, eg og 3 andre træer, men de 3 andre behøver naturligvis ikke at være birk, ahorn og gran. I kan vælge frit, og hvis I hellere vil fortælle om f. eks.

Hvordan haren mistede sin hale

Den gamle bjørn, fjeldkongen, var meget syg. Alle dyr fra skov og fjeld drog til kongsgården for at se til ham. Elg, hjort, mår, ulv, jærv, grævling, ørn, hø, tjur, rype, krage, råge og spurv, ja selv det vævre egern var kommet til kongsgården, og alle stod de omkring den syges seng. Men ingen kunne hjælpe kong bjørn, og der var vist intet håb om at redde hans liv. Haren var der også, og da han havde set sig om og hilst på de andre, sagde han: »Mikkel ræv er her ikke.« — »Hvadfor noget«, sagde de alle sammen, »er mikkel ræv her ikke?« Og virkelig, mikkel ræv var der ikke. Så blev der et voldsomt postyr, og alle skældte ud på ræven for hans mangel på høflighed og velopdragenhed og for hans utroskab mod kongen. — Kong bjørn hørte også, hvad der blev sagt om ræven og blev morderlig gal i hovedet. »Hent mikkel ræv omgående«, brølede han. Længe varede det ikke, før mikkel ræv blev bragt frem for den syge konge. »Nå, hvorfor er du ikke kommet for at se til mig under min sygdom ligesom de andre?« spurgte kong bjørn meget vredt. De stod alle sammen tæt omkring og var meget spændt på, hvorledes det ville gå. Haren godtede sig rigtigt over, at den gamle rævepels nu endelig var kommet i knibe. Men den turde jo ikke lade sig mærke med det.

»Ah, herre konge,« sagde ræven med sin ydmygste stemme og lod nogle tårer trille ned over kinderne, »med dyb sorg og fortvivlelse hørte jeg om eders sygdom, og jeg

røn, lærk og hassel, så må I gerne det. Men brug nu jeres øjne, inden blade og frugter falder af træerne. Ellers må I jo vente et helt år, før I får jeres kryds, for woodcraft er nemlig ikke noget man kan læse sig til — det skal ses og opleves.

God jagt.

ville hos en gammel ræv langt herfra finde til eder et middel, som kunne redde eder — det er jo ikke altid, at selv doktoren kender noget rigtigt middel!« — Doktor ulv rynkede brynene. »Jeg har derfor,« fortsatte ræven, »løbet over mark og skov, fjeld og dal og er ikke gået uden om nogen besværlighed for at få fat i et lægemiddel, der virkelig kunne hjælpe. Og heldigvis lykkedes det mig, hos den gamle, kloge ræv, som bor så frygtelig langt borte, endelig at få det gamle rævemiddel, og nu var jeg altså på vej herhen for at bringe hjælp.« —

»Nå, kom da med lægemidlet med det samme,« brummede kong bjørn. — »Jo, nu skal du tage marven i harens hale og smøre dig grundigt på halsen med den.« — Haren blev så hvid som en kalket væg, da den hørte det. — »Kap halen af haren og lad mig få marven i en fart,« brølede bjørnen. Og kongens ordre blev naturligvis udført med det samme.

Skamfuld over at have mistet sin prægtige hale og med blodet dryppende af den lille stump, der blev tilbage, forsøgte haren at snige sig ud af kongsgården. Men ved porten måtte den forbi mikkel ræv, som roligt og frækt sad der med sin store og buskede hale og så uskyldig ud.

Og således gik det til, at haren mistede sin hale og ikke mere har nogen. Ja, således beretter sagnet. Nu kan du jo se, om du vil tro på det!

ARTHUR

Akela ligger på rådsklippen og ser ud over junglen. Hun ser sørgmodig ud.

Alle de små, rappe ulve kommer løbende og sætter sig på deres pladser. De er stille lidt. Der er ligesom en egen stemning over junglen. Ulvene snakker lidt sammen og tysser på hinanden; men — hvor ser de spændte ud. Akela hæver langsomt hovedet, og alles øjne følger hende. Og nu taler Akela:

»Det er nu tiden, hvor vore gamle ulve må tilbage til menneskene. Om lidt kommer deres gule brødre og henter dem, og vi bliver alene tilbage — bedrøvede over, at de forlader os; men sådan er vor færd i junglen.

I, der forlader os, siger vi tak for den tid vi har jaget sammen. I har været flinke ulve, og vi ønsker jer: God jagt på jeres spejdervej.

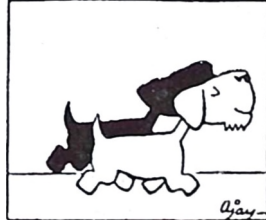
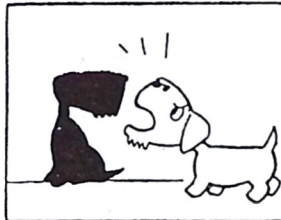
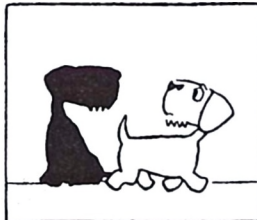
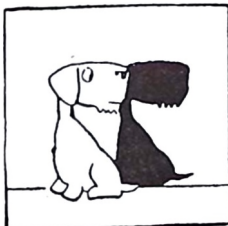
Geb—geb—geb.

Akela.

Hallo — Hallo!

Nu og da kommer du jo ud for at skulle tale i telefon — bl. a., hvis du skal ringe afbud til Akela eller din bandefører.

Husk da altid, når du har fået forbindelsen, først at sige goddag og derpå dit navn — og så først, hvem du ønsker at tale med. Når du har afleveret din besked — tal langsomt og tydeligt! — venter du for at høre, om den anden har noget at sige. Først derpå siger du farvel og lægger røret.

KORPSET RUNDT

Stenalderkultur ved Skamlings-banken

For første gang har spejdere fra nordiske vennskabsbyer ligget i lejr sammen her i landet. Det skete ved Hærulf divisionens vellykkede nordiske vennskabslejr, der afholdtes i juli tæt ved Skamlingsbanken, hvor »hav, himmel og jord mødtes«. Forud for lejren aflagde gæsterne besøg i de respektive vennskabsbyer, og blev f. eks. i Kolding modtaget på rådhuset og var til en middag, hvor byen var vært, ligesom en række virksomheder blev grundigt besøgt.

Lejrens hovedbegivenhed var den store hike, hvor de 130 spejdere drog af sted på en 60 km lang, flerdays tur, der først gik gennem skoven til Løverodde, tværs over Kolding fjord til Skærbæk med båd og derfra over Lille Bæltsbroen til Hylkedam på Fyn. I Wedelsborg-skovene levede de på stenaldermanér med selvavede våben, klæder og redskaber, f. eks. forarbejdede de skeer af muslingeskaller, gafler af grene, gjorde ild med ildbør og stegte kød på spid og bagte snobrød over bålet.

Skønt spejderne havde dårligt vejr til hiken, faldt kun enkelte fra under turen. I virkeligheden var det en imponerende præstation, og

MÅNEDENS VÆR

Bagefter forstår vi nu alting så godt —
ak, kunne vi gøre det to gange blot!
Dog — kunne vi det — er jeg næsten bange,
vi ønsked' at gøre det tredje gange.
Erik Bøgh.

hverken finner, svenskere eller nordmænd, der er vant til at færdes under storladne naturforhold, havde nogen sinde deltaget i en

hike af dette format, men de var begejstrede, for den gav dem jo en enestående lejlighed til at studere dansk natur. H.

En rask spejder.

Niels Ejner Kristensen, Hjortepatruljen i Nørre Nebel trop (Danmarks vestligste trop!) har fået tildelt broncekorset for livredning, og hans navn er indskrevet i korpsets æresrulle. — En dag faldt en 3 års dreng i en 8 m dyb mergelgrav ved byens teglværk; Niels Ejner kom til, og selv om han endnu ikke kan svømme, havde han alligevel mod til at male sig ud på en gren og fik tag i drengen, inden han gik til bunds i det kolde vand.

Niels Ejner

Samlerens forlag

har haft den gode idé at udsende en række virkelig gode drengebøger til den fantastisk billige pris af 2 kr. pr. stk., men alligevel er udstyret prima. Hidtil er kommet flg.: Wallace: Ben Hur, Carit Etlar: Fangen på Kalø, Jules Verne: Kejserens Kurer, Hughes: Tom Browns skoledage, Stevenson: Skatteøen, og Marryat: Helvedshunden.

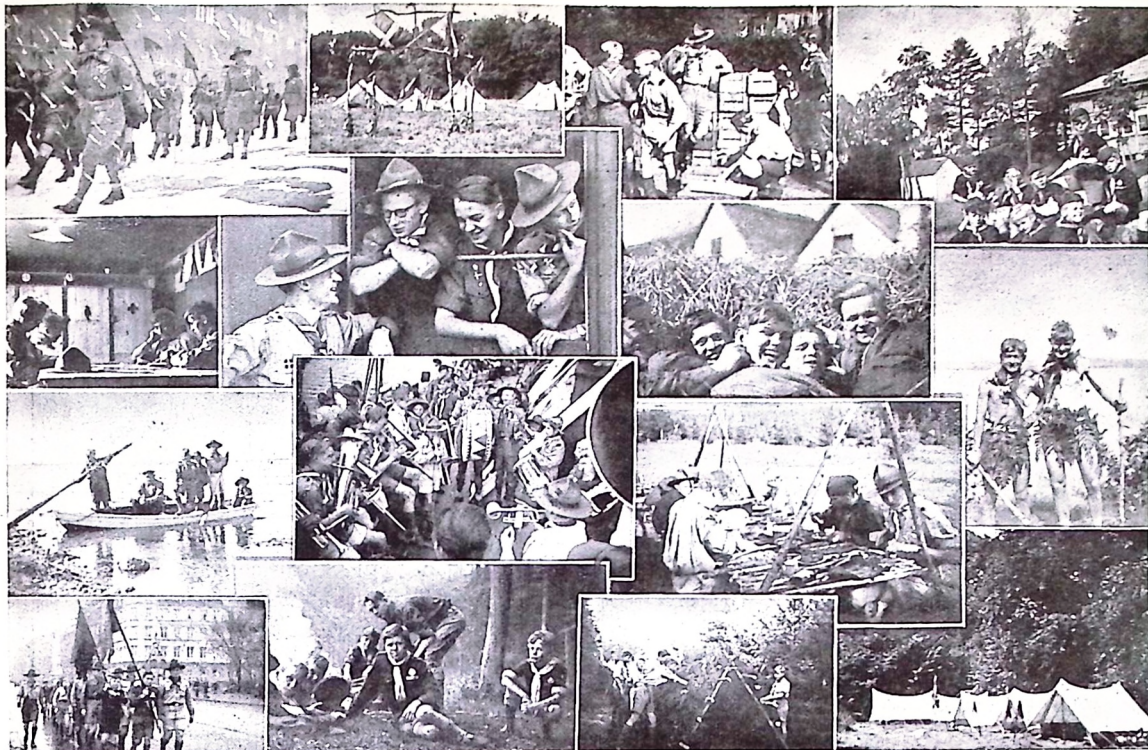
De hedder Perlebøgerne og er hver især en perle.

To stenalderdrenge med flintøkse, buer og pile, ildbør o.s.v.!

„Skipper Clement's smukke hytte

1. Grøndalsvænge trop i København har i anledning af sit 25 års jubilæum udsendt et nydeligt jubilæumsskrift, hvorfra vi — i noget formindsket udgave — har lånt denne smukke fotomontage af glimt fra troppens og flokkens liv året rundt.

To dejlige Ålborg-hytter indviet.

I overværelse af 150 gæster har Ålborghus trop og flok indviet den smukke hytte, der ses på det store billede, og som ligger i Sørup med herlig udsigt ned over Rold skov.

Ved indvielsen talte først tropsrådsformanden, der takkede troppens mange venner, der havde bidraget til hyttens rejsning; derefter fik DC Jens Hvass ordet og lagde troppen på sinde at udnytte hytten på rette måde, og efter at flaget var hejst, talte tropsføreren, hvorpå gæster, spejdere og ulve blev budt på en forfriskning og tog hytten i øjesyn, både det store køkken, sovesalen og den rummelige pejsestue, hvor der på en gang var samlet 80—90 mennesker — det siger noget om dimensionerne!

Hytten på det andet billede er bygget af Skipper Clement trop og flok og ligger i Stendalen ved Rebild bakker. Den består dels af vor forhenværende hytte i Hasseris, dels af en gammel

tyskerbarak og rummer en lille forstue, et soverum, en pejsestue og et lille køkken. Lige bag hytten, der ligger i en udgravning, findes en fin-fin lejrplads. Ved

indvielsen talte KC Børge Thuen, og også her blev der budt på en forfriskning, og vor dejlige hytte blev gået grundigt efter i sømme af gæsterne. Ole.

Indvielsen af „Ålborghus“ hytte

Reglementeret og fornuftig påklædning

Spejderhatte alle størrelser.....17.85

Spejderbluser alle størrelser

19.85 . 20.85 . 22.25 . 23.75 . 25.25

Spejderbælter alle størrelser4.85

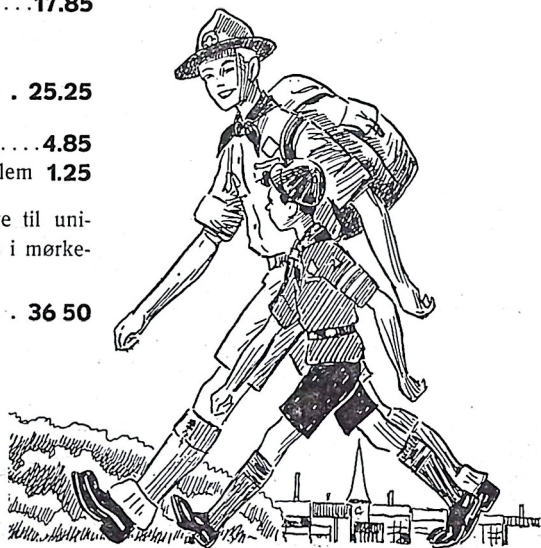
løse spænder med emblem 1.25

Fløjlsbukser leveres i den rigtige farve til uniformen men kan også fås i mørkeblå og brune

20.50 . 24.75 . 26.75 . 36.50

Spejderstrømper ventes på lager igen i september måned

Spejdersko til både spejder- og skolebrug, det er fornuftigt at købe et par svære sko — vi har til mange priser — alle m. svære dobbelte såler

College-sweaters mørkeblå med hvid stribe eller bordeaux med hvid stribe

27.75 . 29.75 . 33.75 . 37.35

Drapfarvede drengesweaters med spids udskæring — med rullekrave

14.75

18.50

SPEJDER-POSTKORT Korpset har meget smukke spejderpostkort og dem bør du anvende i din korrespondance både med dine spejderkammerater her og i udlandet — der er 5 forskellige motiver *pr. stk. 10 øre* — **10 stk. assorieret 85 øre.**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redaktør: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport

Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Søre.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. Palæ 4526

Eksp. Kl. 9-17½, Fredag 9-19 Lørdag 9-14
Odense: Klostersvej 19, tlf. 12.418
Århus: Østergade 26, tlf. 13.613

Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALÆ 5711 . Kontortid Kl. 8-16, Lørdag Kl. 8-12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret